

Sygn. akt III Ca 2/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Arkadia Wyraz - Wieczorek

Sędzia SO Mirella Szpyrka (spr.)

SO Krystyna Hadryś

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt I C 949/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Krystyna Hadryś SSO Arkadia Wyraz - Wieczorek SSO Mirella Szpyrka

Sygn.akt III Ca 2/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy częściowo uwzględniając powództwo zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz M. P. kwotę 31.806,32 zł z ustawowymi odsetkami od 3 marca 2012r. tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w samochodzie powódki wskutek kolizji drogowej spowodowanej przez ubezpieczonego u pozwanego sprawcy. W pozostałym zakresie powództwo obejmujące żądanie zapłaty kwoty 62.501,31 zł z ustawowymi odsetkami od 3 marca 2012r. Sąd Rejonowy oddalił. O kosztach postępowania orzekł na zasadzie art.100 kpc znosząc je wzajemnie między stronami.

Rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na bezspornym ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za skutki kolizji drogowej (art.822 § 1 kc). W spornym zakresie dotyczącym zasadności wynajęcia przez powódkę pojazdu zastępczego podzielił stanowisko poszkodowanej co do zasadności dochodzonego roszczenia korygując przedstawiony w tym zakresie rachunek przez przyjęcie , iż najem ten obejmował okres 61 dni, od 29 sierpnia 2011r. do 28

października 2011r. (tj. od dnia zdarzenia do dnia odbioru samochodu po naprawie) przy niekwestionowanej przez pozwanego stawce dobowej 160,53 euro i uwzględnieniu kwoty 2.247,43 euro wypłaconej przez pozwanego w trybie przedsądowym za 14 dni najmu samochodu (art.361 § 1 i 2 kc). Za bezzasadne uznał Sąd Rejonowy żądanie zapłaty dalszej kwoty dochodzonej przez powódkę z tego tytułu w łącznej wysokości 15.410,98 euro za okres od 29 sierpnia 2011r. do 22 listopada 2011r. Oddalił również żądanie odszkodowania za naprawę samochodu dochodzonego według kosztorysu wystawionego przez firmę naprawiającą pojazd oraz za wynajęcie lawety, a to wobec ustalenia, iż odszkodowanie zostało powódce w tym zakresie wypłacone przez pozwanego zgodnie z przedstawionymi rachunkami. Oddalił także żądanie zapłaty kwoty 700 euro dochodzonej tytułem zaniżenia wartości samochodu uznając je za niewykazane w trybie art.6 kc w zw. z art.217 § 1 kpc.

Wyrok w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach postępowania zaskarżył pozwany.

Zarzucał naruszenie prawa materialnego tj.art.6 kc w zw. z art.361 § 1 kc poprzez błędną wykładnię polegającą na braku przyjęcia, że powódka zobowiązana była do udowodnienia , iż cały okres pozostawiania samochodu w naprawie pozostawał w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą, a koszty w ten sposób powstałe obejmowały jedynie ekonomicznie i technologicznie uzasadniony okres postoju pojazdu oraz art.354 § 2, 362 i 826 § 1 i 822 § 1 kc poprzez brak rozważenia , iż pozwany odpowiada jedynie w zakresie szkody do jakiej naprawienia był zobowiązany sprawca szkody tj. w zakresie kosztu najmu samochodu zastępczego uzasadnionego jedynie ekonomicznym i technologicznym przestojem pojazdu. Nadto skarżący podniósł naruszenie prawa procesowego tj. art.217 § 1 kpc w zw. z art.229 kpc i art.6 kc poprzez brak rozważenia , że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek zasadności swojego roszczenia , w tym związku przyczynowego pomiędzy poniesionymi wydatkami a szkodą za jaką odpowiada pozwany oraz art.328 § 2 kpc w zw. z art.361 kpc poprzez brak uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie podzielając stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja pozwanego nie jest zasadna.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe i trafnie przyjęte zostały za podstawę rozstrzygnięcia. Podniesiony w tym zakresie przez pozwanego zarzut naruszenia prawa procesowego jest bezzasadny. Formułując go skarżący w zupełności pominął okoliczność, iż w toku postępowania nie został skutecznie zakwestionowany okres ekonomicznie i technologicznie uzasadnionej naprawy samochodu powódki , przyjęty przez Sąd Rejonowy na 61 dni. Obowiązek w tej mierze spoczywał na pozwanym. Oczekiwanie przez pozwanego, iż obowiązek wykazywania faktów negatywnych spoczywał na powódce jest sprzeczny z regułą art.6 kc i w żaden sposób nie może być wywodzony z samego zakwestionowania przez pozwanego przedstawionej przez powódkę faktury. Rozkład ciężaru dowodu nie może być rozumiany - jak przyjmuje to w apelacji pozwany - że zawsze spoczywa na powódce. W razie sprostania przez powoda ciężarującym na nim obowiązkiem dowodowym, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających - jej zdaniem - oddalenie powództwa.

Skoro w rozpoznawanej sprawie powódka wykazała w drodze dokumentów prywatnych wystąpienie faktów przemawiających za słusnością dochodzonego roszczenia, w tym przyjętego okresu naprawy samochodu , to dla skutecznego uwolnienia się od odpowiedzialności w tym zakresie pozwany zobowiązany był co najmniej wskazać w jakim zakresie ujawniony w fakturze okres postoju samochodu powyżej 14 dni był ekonomicznie i technologicznie nieuzasadniony. Nie sposób oczekiwać wykazywania przez powódkę okoliczności dla niej negatywnej czy też formułowania takich zarzutów za pozwanego przez Sąd, a następnie poddawania ich ocenie z urzędu.

Zarzuty skarżącego wywodzone z braku odpowiedzialności za czas postoju samochodu powódki spowodowany brakiem decyzyjności w zakresie zakupu bliżej nieokreślonych części ponad niezbędny czas naprawy czy też z tytułu złej organizacji pracy warsztatu i opieszałości w wykonywaniu naprawy są zupełnie dowolne i nie znajdują jakiegokolwiek uzasadnienia w zebranych materiałach dowodowych. Abstrahując przy tym od ustaleń Sądu co do braku wpływu powódki na okres naprawy w autoryzowanym serwisie i nie obciążeniem jej opłatą za nieuzasadniony postój.

Z tych względów Sąd Okręgowy przyjął za miarodajne dla oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W ustalonym stanie faktycznym podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia prawa materialnego nie mógł się ostać. Prócz przytoczenia regulacji prawnej art.6, 354 § 2, 361 § 1, 362, 826 § 1 i 822 § 1 kc pozwany nie wykazał na czym miałyby polegać ich naruszenie powielając mechanicznie jako uzasadnienie zarzut niewykazania przez powódkę ekonomicznie i technologicznie uzasadnionego kosztu przestoju samochodu i cytując uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., wydaną w sprawie IIICZP 5/11.

W sytuacji nie wykazania przez pozwanego naruszenia przez Sąd Rejonowy art.6 kc, podniesiony zarzut naruszenia prawa materialnego okazał się bezzasadny. Przy niekwestionowanej przez skarżącego zasadzie odpowiedzialności za skutki kolizji drogowej określenie przez Sąd Rejonowy odszkodowania należnego powódkce w zaskarżonym zakresie w wysokości odpowiadającej wydatkom pozostającym w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym odpowiada art.361 §1 i 2 w zw. z art.822 § 1 kc.

Wreszcie nie podzielił Sąd Okręgowy zarzutu pozwanego co do naruszenia art.328 § 2 kpc w zw. z art.361 kpc poprzez brak uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Uzasadnienie Sądu Rejonowego takie motywy wydane rozstrzygnięcia zawiera. Sposób ich sformułowania nie powinien sprawiać trudności profesjonalnemu pełnomocnikowi w sformułowaniu ewentualnych zarzutów. Jednak prócz podniesienia zarzutu naruszenia art.328 § 2 kpc pozwany nie wskazał naruszenia innego przepisu uzasadniającego dalej idącą kontrolę instancyjną.

Z tych względów – na zasadzie art.385 kpc – apelację pozwanego oddalono jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art.98 w zw. z § 6 pkt.5 w zw. z § 13 ust.1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2008r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1348 ze zm.).

SSO Mirella Szpyrka SSO Arkadia Wyraz-Wieczorek SSO Krystyna Hadryś